

for sig over for Erstatningshyderen, hvorimod jeg er bange for, at man ved at opretholde den af Flertallet foreslaaede Redaktion, vil give Anvisning paa at gøre Vanfælgigheder, hver Gang der er Tale om Erstatningskrav. Andet Stykke af Flertallets Endringsforslag lyder saaledes: „Som opstaaet ved Ulykkestilsfælde anses ikke den Stade, som den tilstadelkomne har tilføjet sig selv med Forsæt, eller som er hidført ved hans egen grove Uagtsomhed, eller som forsættelig er tilføjet ham af andre, ej heller Stade, ved Højere Magt.“ Der have vi udeladt den grove Uagtsomhed og den Stade, der forsættelig er tilføjet ham af andre. Den grove Uagtsomhed have vi udeladt, fordi det vil være meget vanskeligt at afgøre, hvad der er grov Uagtsomhed. Jeg mener, at man sikkert ikke skulde have Lov til at anvende dette Begreb, medmindre den grove Uagtsomhed har den Karakter, at man kan sige, at den vedkommende har paaført sig sin Ulykke omtrent med Forsæt. I den tytte Lovgivning har man jo heller ikke dette Udtryk, vel i Erkendelsen af, at det er saa uhyre vanskeligt at afgøre, hvad der er grov Uagtsomhed. Man kan tage enkelte Eksempler. En Malersvend staar paa fjerde Sal og maler Vinduer udvendig, men han gør det indvendig fra. Vinduet er imidlertid saa højt, at det er nødvendigt for ham at træde ud paa den foran Vinduet liggende Solbænk og holde sig fast i Vinduesposten. Imidlertid kommer han til at løne sig for langt ud, eller Vinduesposten er ikke tilstrækkelig fast, eller der er noget andet lignende i Vejen. Saa falder Manden ned og slaar sig ihjel. Adskillige Mennesker vilde da sige, at det er grov Uagtsomhed fra vedkommendes Side. Han burde ikke have staaet derude; han kunde sige sig selv, at saadan en Vinduespost eller Solbænk ikke er nogen sikker Støtte, de kunne gaa i Stykker, og saa falder han ned. Manden burde efter deres Mening altid have et Kæb om Livet, stærkt fastgjort til en Jernkrog i Gulvet eller paa anden Maade. Et andet Eksempel: For nogle Dage siden hændte der et Ulykkestilsfælde ved Udførselen af Kjøbenhavn's ny Raadhus. En Blikkenslager stod oppe paa en Stige og strakte sig et Stykke frem for at passe noget til. Stigen skrider ned ud over Gefinsen og slog sig ihjel. Bagefter kan man ganske vist sige, at han ikke burde have staaet paa den Stige over 100 Fod i Højden, medmindre han var saadan fæstnet, at han, selv om Stigen skulde sride ud, dog ikke kunde falde ned. Det er derfor saa vanskeligt at afgøre, hvad der er

grov Uagtsomhed. Der er ganske vist en Række Forsigtighedsforanstaltninger, som man er i Stand til at foretage ved alle Arbejder, og som rent teoretisk betraget ogsaa burde iagttages, og som de Mennesker, der ikke have med de Ting at gøre, synes ere ganske nødvendige; men som den, der er fortrølig dermed og omgaaes med Jaren hver Dag, ikke finder nødvendig, og det gaar godt maaste i de 999 af 1000 Gange, førend der sker et enkelt Ulykkestilsfælde. Hertil kommer, at mange af disse Foranstaltninger ikke træffes, fordi de ere forbundne med saa betydelige Omkostninger, at herhen Runderne eller den paaagældende Arbejdsgiver vil afholde dem. Man sender f. Eks. en enkelt Mand hen for at gøre et Arbejde, som kun er en Bagatel og er gjort paa en Times Tid. Det kan lade sig gøre for den Betaling, der kan faas for det, men skal der sendes to Mennesker derhen og træffes en hel Række Forsigtighedsforanstaltninger, vil Arbejdet blive meget fordyret. Det er kun nogle Eksempler, jeg her har fundet Anledning til at nævne, jeg kunde supplere dem i det uendelige. Jeg tror derfor, at det er ganske urimeligt at opretholde en Bestemmelse, som ingen anden Virkning vil kunne faa, end at det derved nu og da kan lykkes en eller anden Arbejdsgiver at undgaa den Erstatning, han ellers vilde være pligtig til at yde efter Loven. Jeg synes, at ærede Medlemmer maa indrømme mig, at man kan være sikker paa, at vedkommende Arbejdere vilde gøre, hvad de ere i Stand til for at undgaa et Ulykkestilsfælde. Livet er Indtæsten for dem, og der er ingen, der gør sig til Invalid, fordi der da er Udset til at faa en Understøttelse. Der er derfor ikke nogen Grund til at have en Bestemmelse som denne. Ej heller mener Mindretallet, at der er Grund til at have Bestemmelsen om saadanne Ulykkestilsfælde, som forsættelig ere tilføjede nogen af andre, thi hvis der virkelig foreligger en Forbrydelse, er den, der har været Forbryderen, erstatningspligtig og straffskyldig, naar han har bevirket, at en Kammerat eller en ham undergiver Arbejder er kommen til Stade. Disse Tilfælde vilde imidlertid være saa faa, at det vilde være urigtigt at forholde den Arbejder, der er kommen til Stade ved en saadan Forbrydelse under Udførselen af Arbejdet eller hans efterladte en Understøttelse. Antallet af saadanne Tilfælde er, som sagt, i Virkeligheden saa faa, at den Ubillighed, der fremkommer ved, at en enkelt ikke faar noget, synes mig at være meget stor. Dermed staar ogsaa i Forbindelse, at man saa skal til at underløge Forholdet. Foreligger der et Ulykkestilsfælde ved en Maskine, ved, at ved-